WILLY WALDERS DIDO

Gjenklanger fra operaen Dido & Aeneas av Nahum Tate og Henry Purcell
(samt litt Vergil og Ovid og internett)

1
Naar Tiden sagte skrider ut av Enden,
Naar Hiueled bugner og er svagt aff renden,
Naar Liffsens Lius vil miste glantz og skin,
Saa Døden ilende seg til os sniger,
At vi i Mørckheds Lande nederstiger,
Med sidste Trin.

8
Det første Mennisken til Verden træder,
Da skriger det jo strax og Hierte-græder,
Og siden slæber i den Jammer-Dal,
Jgien bekymmerlig de hende slipper,
At dødsens Angst me Taare-Sved udtipper,
J Tusind Tal.

9
Her kandst du din Udlendings Stand beskue,
Det gaar med dig, som det gick med Noe Due,
Der slap av Arcken og fandt intet rom,
Hvor paa den sine Fødder kunde hvile,
Før hun igien til Arcken maatte ile,
Og vende om.

10
Hvem vil da ønske lenge her at leffve,
Og saa Urolig Quide-fuld omsveffve,
En Vandrings Mand traar til it Hvile-sted,
Og de Søfarene effter Hauffnen figer,
En Strids Helt for it Bytte modig Kriger,
Med Tapperhed.

18
O! far da vel, du usle Verdens glæde,
Din Synde-Lyst, vil jeg med Foden træde,

Jeg gaar fra Sorg til min Jmmanuel,
Nu smager mig kun søde Himmel-Tancker,
Paa JEsum kaster jeg og strax mit Ancker,
Hvil da min Siæl.

Dorothe Engelbretsdatter
Siælens Sang-Offer (1681), *XIX Trøst mod Dødens komme*.

En går til helvete. En vender ryggen til.
En snubler. En går.
Den ene. Den andre.
En vet. En vakler. En tviler. En tror.
Den ene alene.
Den andre alene.
En i ild. En i skrift.

Dido synger ikke rent. Æneas bygger en værden.
Di dikter sei en fortid.
Det ær faen så episk.

Skikkelser:
Dido – dronning av Kartago
Belinda - søster
Æneas – trojansk prins og krigsveteran og framtidi opphavsmann til Roma
Kor – folk som forteller og snakker
Hekser – onde folk som baksnakker og bakbestemmer
Publikum – vitner til forestillingen av Dido

FORANSTALTNINGER

Slutt.

Slutt slutt slutt. Nå ær det nok. Nå begynner det.

Det slutter og begynner hele tida. Til alle tider. Hele tida. Universet begynner me et smell og så tilslutt slutter det. Kanskje me et nytt smell. Vem vet eller vem bryr sei? Alt har si tid. Du. Jei. Vinter. Vår. Sommer. Livet. Sivilisasjonene. Selv tidene har si tid. Alt visner hen og dør. Døra åpner sei til nye muliheter. Det ær slutten. Den kommer igjen og igjen. Alltid. Helt til tida tilslutt ær helt slutt. Da ær alt borte. Helt borte. Minnene ær borte. Det finnes ingen hukommelse mer. Ingen som husker noe som helst. Og ingen gråter av den grunn for ingen ær igjen til å gråte. Ær jei borte gråter jei ikke. Ær du borte gråter du ikke. Kanskje jei gråter da. Men vorfor det? Vorfor skulle jei eller du eller noen andre heve stemmen og slippe løs tårene fra øyene? Alt kommer og alt blir borte. Hele tida. Det ær dette som ær værdas skjebne. Den stadie sirkelen av fødsel og død til sirkelen også går i oppløsning.

Den eneste biten jei ær interessert i ær at jei har kommet og at jei ær hær. At jei skal bli borte får jei ikke gjort noe me. Og så ær jei besnæret av tanken på dei. Tenker at du har kommet hit at du ær hær. Tanken på at du en dag skal bli borte svir dypt i sjela mi. Den tanken ær svær. At jei skal gå bort en dag og gå mei vill i døden ær ille for mei men at du en dag skal forsvinne og forlate livet ditt at du skal dø og at jei må leve videre i livet mitt sammen me døden din ær vond å tenke på. Di andre. Alle di andre. Vel di bryr jei mei ikke om. Like lite som di dær langt dær borte en eller annen plass på andre sida av kloden bryr sei om oss når vi lider. Vorfor skal vi bry oss om andres lidelser? Di ær ikke en del av våre skjebner. Ær di vel? Hær i det nære kan vi se. Hær kan vi forstå. Dær borte ær en annen kategori av værda som ær usynli for oss hinsides horisontkanten vår. Jei ær blitt fortalt at den værda bortenfor dær borte et sted finnes i virkeliheta. Jei tror kanskje at den finnes. At det ær sant. Jei har bare hørt om den sett den på fjernsynet og tenkt den i tankene mine. Men den lille fliken jei faktisk kan se og som jei kaller for værda mi og som helt klart finnes ær den værda jei tror på. Bare gud har den hele vide værda i si hånd. For så stor ær gud og så stor ær værda. Både gud og værda ligner eviheta og uendeliheta. Di ær ufattelie og hinsides forstanden. Mens jei tusler rundt i en krok av værda og befinner mei trygt plassert innenfor horisontkantene

mine me mine perspektiver i hodet mitt. For værda mi ær ikke større enn øya mine skuer og minnene minnes. Og hær i dette nære ær det plass nok å brøle et rop et skrik i retning horisonten og opp mot en flik av himmelen om frustrasjonen ær sterk nok. Om du nå skulle ha behov for å heve stemmen. Bli sint. Strekke dei utover ditt eige. Bli hørt. Sett kanskje. Finne bånd og forbindelser til andre ved sida av dei selv. Kanskje finne felles opplevelser eller felles grunnleggende erfaringer. Som ete drite dø. Jei slutter du slutter vi slutter. I sum ær vi sammen for sammen ær vi menneskeheta. Alle sammen uten unntak.

Nei nei nei. Nå blei det stort og filosofisk og fjernt igjen. Lite. Bare litt. Tenke smått. Jei jei jei. Og Du. Jei og du. Ha liten dybdeskarphet. Vær grunn. Ha mikroskopøyer. Til helvete me dem som på død og liv må forstå det store. Det ær for stort å forstå det store. Umuli og meningsløst. Big bang! Ja vel? Vorfor det da? Nei nei nei og atter nei. I det små og det nære lever vi for hær ær meninga me livet. Vi gjør oss hørbare synlie og vil bare være og vare og bare drite i være noe mer og større enn det vi ær. Vi skal bare være noen og for oss selv før sluttene våre. Vi trenger utsikt til oss selv.

Ingen trenger større innsikt enn dette: Det begynner og det slutter. Det som ær før og det som ær etter. Før og etter nå. Som ær hær. Viljeløst hær og nå. Du bare ær. Jei ær bare. Helt obligatorisk. Du har ingen kontroll over vem du ær. Et produkt av foreldrenes valg. Tradisjonenes kultur og moral. Du og jei ær resirkulerte. Dette ær din skjebne: Du ær alltid hær. Ikke sant? Uansett. Den veien som har ført dei fram til akkurat dette øyeblikket når du ær hær har andre tråkket for dei. Vem vet vem di ær. For di ær døde alle sammen. Du står midt i alt det som kommer og begynnelsen kommer ikke tilbake. Du kan lengte etter den. Rope etter begynnelsen. Rope retro eller nostalgi eller gratulerer me fødselsdagen. Alt som var. Det nytter likevel ikke. Alt forgangent ær spilt levnet. Eller melk. Det ær ingen grunn til å skue bak i tid. Se heller i bakken. Gjør det i skam eller skamløs tilfredsstillelse. Bare bøy hodet og senk blikket. Ta kontroll over din standplass. Se nøye på din eigen vakre navle. Vem kan vel være sin eigen tomme tavle. Det finnes nok skygger og gjenklanger i hodet ditt etter alt det du har sett og hørt og gjort av alt du har blitt påført og tilført og alt du avfører. Hodet. Ikke sant?

Det ær nå. Det ær nok å holde på me inne i hodet. Du kan lage dikt eller sanger og synge sørgeli og søtt og romantisk og usant om det du har gjort og sett og hørt. Du vet kanskje vor du har vært men det ær borte nå. Så. Vit vor du ær. Jei sier ikke at du skal glemme fortida di. Det ær det ingen grunn til. Me mindre du har vært igjennom et sant helvete. Da kan du godt glemme alt det grusomme alt det vonde og sørgelie. Men det ligger dær likevel i hodet ditt under huden i sjelens bortgjemte hjørner og i gjenklangene. Nei. Du skal. Husk nå dette. Hør! Hold godt fast i konjunksjonene dine og slipp aldri taket i dem eller la dem fare avsted men ha dem parat i hånda for di holder dei fast i værda så du kan trives lenge i landet. Di binder dei til det som har vært og ær. Og da aner du kanskje va som kommer. Eller va du lengter etter. Du aner og lengter. Og. Det som kommer mens du ær dær du ær gjør dei hel og stor i din eigen lille personlie del av værda. Uten at du eigentli trenger å gjøre noe særskilt for det. Slik ær det bare. Tida kommer og går. Og hele tida ær den.

Skjønt ver dag ver oppvåkning ver gang du lukker øya og åpner dem igjen ær en liten begynnelse og en ny begynnelse. Som varer en liten stund før også den slutter. Derfor. Og det ær helt sant. Derfor ær det sant at ver erkjennelse ær ei lita beretning i sei selv. Noe som kan lukkes inne som ær avslutta og som du kan holde ved. Som vedvarer helt til oppløsninga og glemselen og demensen. For først ær det noe og så ær det ikke noe lenger. Og når det ikke ær noe lenger ær det ikke lenger noe å bry sei om. Som en dag for eksempel. En dag begynner. Så ær det midt på dagen. Og så ær dagen over. Da ær den borte. Selv om du kanskje har tenkt noe formidabelt gjort noe utroli eller overhode ingenting så ær dagen borte. Helt uvegerli. Bare den erkjennelsen kan du ta me dei videre. At dagen blir borte. At den ikke betyr noe lenger. Ver eneste dag. Helt til du slutter og helt til du slutter å bety noe.

GRYBRUDDET

Dido ligger i senga si og det ær mørkt og hun sover denne vårnatta. Senga står i et stort rom me store vinduer me utsikt over åkrene ned mot fjorden. Rommet ær i Dronningborga på ei mark øst for Kartago sentrum så derfor ligger Dronningborga på Østmarka i Kartago nær den gården di kaller for Heimve. Dær sover hun. Dido. Hun som tok sei asyl på sted som knapt nok fantes og grunnla sei en by. Hun som flykta fra Tyros og sin onde bror kuppmakeren og sin gravlagte far kongen og sin gravlagte ektemann og sitt eigentlie heimsted som fjortenåring for å ende opp et helt annet sted og gjøre sei en helt ny heim og en helt ny by som ikke ær Tyros men som ær Kartago og i hennes konstruksjon som tjuefemåring og hær finnes verken bror eller far eller mann. Bare minnene om dem. Hær ær søster Belinda men gudene vite vem hun ær søster til og datter av. Kvinnesøstra Belinda ær den eneste menneskelie forbindelsen Dido har for tida. Det ær kanskje derfor Dido sover for å drømme sei forbindelser som hun ikke har eller savner eller lengter etter eller leter etter i fortidas skygger og i framtidas tåkete håp når bevisstheta ær slått av og øya ær lukka og hun viljeløst ær overgitt til drømmene. Men søvnen hennes ær et fullstendi kaos en mangel på sammenhenger en søvn kvantespringer og som ligner hennes personlihet. Det ær ikke lett å være dronning. Det ær mye ansvar og lita tid til eigne behov og eigen personlie utvikling. Hun står liksom ikke på eigne bein men på andres bein. Om dere skjønner va jei mener. Selvfølgeli står hun på sine eigne bein når hun står men det ær likevel liksom ikke hennes bein hun står på. Det skyldes kanskje det tyngende praktiske og symbolske ansvaret som en utøvende monark har.

Dido sover fordi det ær natt. Men snart gryr dagen. Va nå enn det betyr. At dagen vokser ut av natta? Det eneste som ær sikkert ær at det tar tid. Og denne tida ær forandringas tid. For det ær jo ikke som å slå på en bryter og plutseli ær det lys i stedet for mørke. Nei. Langsomt blir det dag. Fordi det tar eigentli ganske lang tid. Først ær det mørke natta. Og da ær lyset svakt og nesten helt borte fordi lyset om natta ær eigentli ganske mørkt. Overalt over og rundt alle tingene og på alle tingene ær lyset mørkeblått kanskje eller mørkegrønt og mørkt grått og henimot svart i sine mørkeste

nyanser. Ulike former og konturer går over i verandre og ær uklare. Det ær ikke lett å peke på overgangene. Vi bare vet at di ær dær. En egenskap dær og en annen egenskap dær og konturene av objektene ær diffuse for et eller anna sted mellom dem sklir egenskapene over i verandre. Låner av verandre. Blir forskjellie fra sei selv. Som stripa dær borte som henger lavt på himmelen eller muligens ligger øverst på havkanten eller ær ei stripe av dansende nymfer som går fra vest mot øst og stripa ær grønnsvart og speiler sei mot andre striper i lignende farger. Og dær borte ei som går diagonalt fra nor og som strekker sei langsomt sørover og ær blågrå og treffer noe i blikket langt bak øya inne i hodet til den som ser på. Selv nå i det mørke lyset kan man tenke sei vor mye som finnes bak horisontene. Det ær faen så mye. Og stort. Eller: Du ser det du ser beibi og du ser ikke noe mer.

Ær det feil å kalle mørket for lys. Ær det det? Men tenker dere på va dere selv kan se når dere nesten ikke ser noe at dere da ser lyset når det eigentli ær nesten helt mørkt? At det ær akkurat nok lys til å se bittelitt? For viss mørket ær blindt. Lysløst. Eller stumt. Døvt. Nei ikke døvt. Et mørke uten lys da. Da ser dere absolutt ingenting. Da ær mørket helt uten lys. Da ær mørket helt uten noen av lysets egenskaper. Da ær mørket fullstendi i sei selv. Alene og lysløst. Jo døvt også. Når mørket ær blindt og stumt og døvt og lamma. Fullstendi lamma. Hendelsesløst. Står helt og fullt isolert fra lyset. Helt alene. Da ær det ikke bare mørkt lenger men noe helt anna. Noe komplett og totalt annerledes. Da ær det ingenting. En tilstand av total og fullstendi nullsomhet. En væren som ær ingenting. Det nullsomme intet. Et sånt mørke har dere aldri sett. Har dere det? Et sånt mørke kommer dere heller aldri til å se. Tror dere det? Kanskje i døden. Men dere ser jo ingenting når dere ær døde. Ær det muli å se noe som helst når dere ikke kan se? Jei tror ikke det. Jei velger ikke å tro det.

Noe senere møter natta motstand eller selskap kanskje og da kommer det et helt anna lys. Et lysere lys enn det mørke lyset. Forandringa kommer. Me oransje og rødt og gult og litt vitt kanskje i kantene. Et omriss trer fram og forandrer sei fra nesten helt borte til minne av noe eller forventinga om noe synli. Et strå dukker fram fra åkerskyggene og himmelen opp bak mot

netthinnen og inn i hodet og setter sei fast. Beveger sei grågult. Vannpyttene blinker i det svake lyset. I det forandra lyset. Det beveger sei. Jei ær fristet til å le. Det ær godt å kjenne på fristelsene. Godt å se alvene vri sei mellom stråa i alle glutenproteinene på åkeren nedenfor Didos vindu. Hun ser det ikke for hun sover. Men vi ser det. Og det ær godt. For det roer oss ned å se nymfene og tritonene sprute vann på verandre i sjøen nedenfor. Se dem danse i tvilyset. Tvinne sei lange fletter veve sei inn i verandre ovenfra nedenfra bli bølger uten begynnelse uten slutt i lyset og mørke og mange andre farger. Lyset før soloppgangen. Ei auror. Aurora. Aurora på himmelen og på jorda. Hær. Gul oransje rosa rød og grønn og blå. Hun ær vakker Aurora. Utroli vakker. Flytende. Ustadi. Utro. Uroli. Hun venter på sin elskede. Sola. Solguden Føbus. Han ær lysende sterk. Hun venter. Hun ligger på havkanten i safransenga sin. Speiler sei i vannet så som hun speiler sei i himmelen. Venter. Og idet Føbus kommer stikker hun av. Alltid. Akkurat når han viser sei me den lille minste strålende strålen sin da forsvinner hun. Hun ær redd ham kanskje? For ver morgen stikker Aurora av når Føbus kommer og ver kveld kommer hun akkurat me det samme han går. Di møtes aldri disse to. Han kan bare ane nærheta hennes. Lukta som henger igjen etter henne. Aurora. Angen av krydder og kjærlihet. Disse øyeblikka av forandringer. Det ær magiske øyeblikk. Det ær bare i disse øyeblikka av flere og samtidie virkeliheter at gudene viser sei. Det trengs minst to motstridende lys for å få øye på gudene. Di ær lystie tror jei. Jei tror di ær så utroli lystie. I mørket ær det for mørkt til at noen kan se dem. I dagslyset ær di usynlie. Slik ær nå gudene engang skrudd sammen. Dere kan ane dem men ingen kan se gudene i enkeltlysa. Hadde jei evnen skulle jei le men jei har aldri sett dem. I stedet smiler jei. Ugudeli og halvkunnig.

Dido sover fortsatt. Hun viler i dronningborga på Østmarka. Øya ær ikke åpne. Ikke munnen heller. Ansiktet ær fortsatt vendt innover mot sitt eige mørke. Hendene knytta. I senga safranrøde laken og sennepsgule dyner. Dær drømmer hun. Hun drømmer skygger og gjenklanger leiker sei i hjernebølgene hennes. Spruter elektriske impulser mot verandre i hjernen. Nymfer og tritoner svømmer i serotonin. Små små gudevesener i hodet

hennes. Hær finnes ikke di svalende overgangene mellom skjønne tilstander som mellom natt og dag men vold og vånde og lek og latter om verandre uten overganger og me samtidie allsyn. Hun puster og drømmer og aner allerede svetten på kroppen under dyna. Nesten vite gardiner halvt trukket fra og vinduet ær halvt åpent. Det lyse lyset drar sei inn og rører ved gardinene. Lyset blander sei me duften av hennes velkrydra leie. Hennes gule og røde leie. Dido lukter godt i det minste.

Nå løfter han hodet. Snart. Nå. Snart står sola langsomt opp. Endeli står han opp. Lyset fra hans hellie hodet bærer håpet. Kaster håpet ut over hav og land. Kaster sei fra bølgetopp til bølgetopp. Fra kronblad til kronblad. Opp. Over. Rundt og under. Blinker. Vinker. Nymfer. Tritoner. Vinker. Blinker. Priser våren. Priser årets beste forestilling. Jei husker ikke eller la ikke merke til noe som helst. Fikk noen me sei om Aurora vinka? Før hun dro. Har hun dratt? Så du at hun dro? Nei. Ingen ser det. Ingen merker at hun ikke lenger ær hær før hun rett og slett og bare ær borte.

All værda vinker mot solas strålende hodet. Føbus har reist sei fra det røde morgenleiet og proklamerer dagen. Aurora ær borte. Ver gang ær det slik. Aurora skjuler Føbus bak sitt sprinklende vesen. Føbus reiser sei bak Aurora. Og så. Når Føbus åpner øyene når Føbus reiser sei opp og utstråler sei så ær Aurora borte. Ver eneste gang. Han skinner og han glemmer. Alt ær borte. Ver gang. Men han aner hennes nærvær. Kanskje husker han vagt at han lengter etter henne. Ver gang. Når han åpner øya for når øya ær åpne ser han ingenting av henne. Når han lukker øya ær hun dær på et eller annet vis. Han ser ingenting. Han husker ingenting av eller om henne for hun ær forgangen. Hun forgår når han tilkommer. Han dikter henne opp og dikter sei en lengsel og et behov. Hun ær utroli vakker men det kan Føbus bare innbille sei. Kan du se det du ikke kan se? Kan du gripe det uhåndgripelie? Ær det rimeli å begjære noe du aldri kan få? Minner ikke det mer om ei voldsom forfengelihet? Eller onani? Men det ær ikke vikti. For:

Venus. Syder av skjønnhet. Kjærlihet. Ingen unnslipper hennes makt. Føbus ser alt unntatt Aurora. Han ser: Venus. Hennes kjærlihetskraft underlegger sei både guder og mennesker. Føbus aner at Venus kommer og hun kaster

sei om halsen på ham som en kvernstein og roper jett vem jei ær. Selv Føbus svimler under Venus tunge blikk.

Om Dido hadde vært våken nå og stått ved vinduet og sett utover åkrene mot havet og himmelen over så langt horisonten rekker da hadde hun sett måkene slåss i fjæra og endene svømme snadrende omkring dær nede og spurvene fly fram og tilbake mellom trærne og lerkene kaste sei rundt i lufta over kattene i hagen som slikker pelsen ren og kaster sultne blikk mot fuglehimmelen og hundene springer geile og gærne i vårmorgenen. Alt dette ser ikke Dido. Føbus ser alt dette me Venus hengende om halsen. Han kjenner angsten. For det ukjente og det mulie ugjorte. Tenk dere at selv gudene frykter hennes makt og blir myke som smør i hånda og smelter under hennes søte ånde. Selv kjendisene mister nattesøvnen me tanken på vekten og rynkene og tanken på å bli veid og funnet for tunge og angsten for di kulørte forsidene og redselen for at kameraene skal se skammen og hemmelihetene som river dem ut av søvnen. Va da? Da? Va me di da? Di dær. Va me di dær stakkars alminnelie menneskene. Va skal di gjøre me sine små og ukjente og ubetydelie liv. Det ær et stort spørsmål: Va faen ær det dere gjør me livene deres?

DIDOS KLAGE

DIDO: Jei må klage. Jei må bare klage. Jei må finne mei et tungemål å klage i. Et klagemål dær tunga ikke tynges av alt den ikke har. Et mål å uttale det som finnes i vissheta om mi eiga utilstrekkelihet. Orda som kan samle kvantetankene og innse di partikulære overraskelsene i livet. Orda som ær på flere sider av motsetningene og utvungent flyter gjennom murene av moralske og kulturelle forestillinger. Jei må finne et klagerop som anklager beklagelsen over all kattejammer og alt selvsyt. Og det siste jei skal gjøre ær å klagesynge.

Jei skal sukke mei en trøst mot dødens komme. Det aller første som menneskene gjør når di blir dratt ut i værda ær straks å skrike og skråle og hjertegråte og alt etterpå ær kun å slepe sei henover jammerdalen for tilslutt å unnslippe den i dødsangstens mange tusener tåresvetteperler. I jammerdalen kan jei beskue min eigen utlendingsstand men det går me mei som me Noas due sluppet løs fra arken som fant ingenting og ingensteds å vile før hun måtte ile og venne om til arken. Vem ønsker å leve lenge hær? Og sveve omkring så uroli og kvidefull? En vandringsmann begjærer vilestedet. En sjøfarer higer etter havna. En krigshelt kriger tappert og modi for sitt bytte. Søker jei vile og ro? Eller søker jei en kriger som kan ta mei og ta striden for mei og føre mei ut av hele dette dystre svarte faenskapet.

Om natta har jei mer ro enn om dagen. Søvnen senker mei ned i sali avmektihet og nådi tidsglemsel. Selv om drømmefragmenter når mei i oppvåkninga og jei tilsynelatende befinner mei i en visuell detalj jei ikke skjønner noe av før jei tilslutt glemmer alt. Søvnen ær stum ær den tida av døgnet jei ær fri fra bevisstheta mi. Fra tankene mine. Fra orda mine. Fra all håpløs og dårli begrunna sorg. Den sorga som rammer mei bak øya og slår mei i magen og som jei tror fra tid til anna og overmodi at jei kan slippe unna. Det håpløse som fyller lammelsen et feilakti korsfesta lam et skyldi lam en lammelse i alle lemmer i alle bevegelser bort fra skjebnen bort fra den forutbestemte stien som jei lumske syndie menneske i min fornuftsparalyse trår. En patologisk tvang.

Har jei plikt? Ær jei plikti? Vordan må jei leve når skrumplever? Vin ær moro! Og et øyeblikks frihet. Og plikta? Ei moralsk forestilling om at livet ær obligatorisk? Består plikta i å holde ut eller gjøre sitt beste eller være djerv og brav i stormkastene eller under lyskasterne eller kravet om å forandre sei? Bli ei anna og lykkeli? Jei sto fra begynnelsen av i et stort mankement av uovervinnelie mangler og jei står fast og ubøyeli i alt jei savner. Uten noensinne å slippe fri. Bundet fast av mine eigne overbevisninger. Lykka stormer rundt mei i andres liv og værder og jei ær ikke en del av det. Jei ær utlendinga. Den fremmede. Ikke heimehørende noen steds. Et fra fødselen av feilplassert feilprodusert vesen tilstått asyl på sviktende grunnlag i ei værd av andres fellesskap. Jei har alltid vært underveis på en underli klode.

Jei nærer ingen dødstrang og higer ikke etter døden. Jei aner ingenting om va døden kan være. Kanskje gud eller mørke eller ingenting eller et nytt liv eller en annen tilværelse eller sjelas overføring til et anna av universets merkelie dimensjoner. Døden ær ikke et mål for mei. Døden ær først og fremst en frigjørende konsekvens av livet. Og jei ær så dødslei livet. Døden for mei ær ikke begynnelsen på noe nytt eller ei løsning på noe som helst. Det ær rett og slett og bare og utelukkende ei avslutning av livet. En ende på rekka av alle dagene av nummen sorg. Det ær avviklinga av framtida. Oppløsninga av fortida. Fraværet av øyeblikket. En tyngre og evig søvn.

Jei tror det kunne vært fint om det var muli å finne ei anna løsning på problema mine enn døden. Altså finne muliheter som førte andre steder hen enn rett i grava. Jei har me andre ord likevel et slags håp eller anelse av ei mulihet for at livet kan bli bedre. Jei ær ensom. Og jei innbiller mei at om jei ikke var så ensom så ville jei ikke være så ensom som jei føler mei. Tenk om jei kunne få smake på fellesskapet? Eller kjærliheta! At jei fikk lov å elske og at noen elska mei. Tenk om jei fikk overgi mei hengi mei gi mei hen til en som ville ta i mot mei og ta vare på mei. Og at jei fikk ta vare på noen igjen.

Tenk om det du.

Vennli hilsen Dido.

Dronning av Kartago

DIDO VÅKNER

Dido våkner nå. Eller ganske snart. Det tar si tid men vi lover at det snart skal begynne å skje noe skikkeli hær. Dido puster tungt og svetten renner og hun ær grå om øya. Drømmene holder sei bakom øya som små elektriske impulser som nekter å lade ut. Bak øya hennes finnes havet og di døde. Og kjærliheta. Var hun ei annerledes utlending kunne hun rimtungt og dypsindi femfatalsk sagt la mer l'amour la mort? Men Dido ær bare ei ung ensom enke i et fremmed land. Hun ær tåreløs og tom. Uten andre impulser enn dem som skvetter til i hodet hennes som surfer langs hjernebølgene som serotoniner uten heim og uten retning. Ei dronning uten mot. Uten håp. I et nytt land. Uten muliheter til noe nytt. Hun ær uten.

Men va vet vel jei om dette. Om noe som helst. Om noen som helst. Om dronningrommet om senga me safranrøde laken og sennepsgule dyner og om den bleike kroppen som ligger dær. Va ær virkeli og sant? Eller troverdi i det minste. Dido drømmer sikkert. Men om va? Drømmer hun om Æneas som hun ennå ikke vet vem ær? Eller drømmer hun om fortida si?

(Dido Mattansdotter heitte ei kvinne dotter av kong Mattan Balazerosson til Tyros og bror til Pygmalion Mattanson. Ho gifte seg me morbror sin Sykæus Viroson. Kong Mattan syntes det var ein gjæv tanke å dele kongeriket sitt mellom borna sine. Slik blei Pygmalion konge og Dido og dronning og dei regjerte saman og gammalkongen Mattan kunne nyte pensjonisttilveret. Ein dag drap Pygmalion Sykæus svoger sin. Då synte Sykæus seg som attergangar for hustru si Dido i ein av draumane hennar og bad ho å flykte frå Tyros. Ho skulle ta me seg dei trufaste tenarane hennar og nokre adelsfolk og alt gullet som stod gøymd i kjellaren og segle vekk derfrå i ein helvetes fart før Pygmalion skjøna noko som helst. Pygmalion hadde nemleg svekka impulskontroll og blei fort illsint. Den jævelen. Slik blei Dido enke og flyktning på same tid. Og ni år seinare vart ho grunnleggar av eit dronningrike i Kartago.)

Og nå sover hun atter en nattmorgen bare for å våkne litt senere. Hær. I Kartago. I dronningborga på Østmarka. Hun drømmer om menn. Men vilke menn drømmer hun om? Det vet jei ingenting om. Sykæus? Eller

Pygmalion? Eller pappa Mattan? Jei kan gjette. På en måte ær det slik at det passer mei bæst å vite ingenting for da har jei kontroll over fortellinga. Og da sier jei: Hun drømmer om Æneas. For det ær en søt drøm. En god drøm. En drøm å drømme videre på. Di andre mennene gjør bare vont. Død far. Død ektemann. Ond morderisk bror. Hun drømmer kanskje om tida før Pygmalion blei ond da pappa Mattan regjerte ene og godt og til velsignelse for alle. Da Dido og Pygmalion barneløp hånd i hånd på stranda på jakt etter eventyr og skjell og krabber og en lykkeli barndom. Kong Pygmalion av Tyros og dronning Dido av Kartago ær langt fra verandre nå og innesperret i paranoide ensomheter i vert sitt palass og kanskje begge drømmer om hånd i hånd i verandres barndom. Blinde for våren. Blinde for lyset. Blendet av mørket i eigne hoder. Av fortida. Vansira av ugjerninger. Det ær åpenbart at Pygmalions blodstenkte hender volder henne stor smerte. Selvsagt. Selv om smertene ær påførte utenfra føles det som om di ær heime i kroppen hennes. Heime i tankene og at disse fremmede smertene ær hennes eigne. Det ær lett å få et slags eiendomsforhold til alle slags smerter. Men Didos bærer en tilleggssmerte. Ei helt eiga privat smerte fra et eige mørke fra toppen av eller på bunnen av sjela. Hun greier ikke å skille dem fra verandre. Og tenker heller va gjorde jei feil. Eller. Jei skulle ikke gjort det slik. Eller. Det ær min skyld. Eller. Ær det liksom min skyld kanskje? Slik tenker hun.

Men om pappa Mattan hadde lest Kong Lear hadde han kanskje tenkt sei om før han delte riket sitt mellom barna sine. Det kunne aldri gå bra. Han burde i det minste forstått at det kunne gå galt. Forstå at den som har fått mye begjærer mer. Mer av noe og av misunnelse. Og om Pygmalion hadde innsett at for eksempel Richard III eller Macbeth spises opp innvendi av sin ustyrlie tørst etter mer land mer makt og mer rikdom og overflatisk ære og at all volden fører til undergangen så kunne han kanskje forstått at om alle vært kloke og fornuftie i stedet og alle hadde forstått og vært enige om å være gode mennesker og gode mot verandre så hadde alt vært såre godt.

Det som ær sikkert ær at det ær en vårmorgen i dronningborga på Østmarka i Kartago og den sennepsgule dyna sklir av en blek naken dronningkropp. Hun kjenner sei kald.

DET ÆR DAGS FOR DIDO

Nå ær det rett før hun våkner. Helt sant. Vi lover. Det ær nå det skjer og hun ær i ferd me å forlate søvnen og vet ikke om det ær en drøm eller en tanke som romsterer i hodet hennes for øyeblikket. Måkene skriker og kretser over fjæresteinene i Heimvebukta nedenfor dronningborga. Di har funnet et eller anna. Kanskje ær det spiseli. Di spiser alt uansett. Trikken skriker i det den passerer på oversida av åkrene. Lydene av kling klang og hylende jern trenger sei inn i ørene hennes. Tar tak i søvnen og rister den av henne. Dido sukker. Kjenner etter at armer og bein ær på plass at hodet ær øverst og strekker sei og klynker. Eller stønner hun? Eller va slags lyder ær det vi mennesker lager når vi strekker oss? Kanskje en lyd av vellyst. Å strekke sei ær en måte å gjøre kroppen klar for dagen. Vri av sei natta og vila. Spenne musklene og bli klar for en ny dag.

(Entrer scenen: Belinda den gode søster som ingen vet vem ær søster av.)

BELINDA: God morgen vakre dronning. Stryk natta av øyene dine. Dagen har ankommet våre kyster og sola stråler gudeli på oss. Skjebnen ær i tråd me dine lengsler: Riket vokser og gleder sei og sprer sei friskt og modi. Lykka smiler og det skulle du også gjøre kjære dei.

DIDO: Okei. Jei setter mei opp og kjenner mei ikke sulten. Jei tenker ikke på måkene som skriker i luften utenfor vinduet eller kattene som maler på trappa og som ser sultne på småfuglene eller hundene som springer gærne og geile i åkeren.

BELINDA: Ville du tenkt på dem om du hadde sett dem? Om du hadde sett ut av vinduet hadde du sett dem da? Ville du hørt fuglesangen og trikken og kjent lukta av eksosen fra lastebiler busser biler og mopeder?

DIDO: Nei. Jei trenger ikke se ut av vinduet for å vite at det finnes ei værd dær ute. Dær ute ær uansett så langt borte. Hær inne ær nært og umiddelbart og tilstede. Så mye av det jei ser ær alt det som jei ikke lenger har. Det jei har ær Kartago og det ær fint men ingen erstatning for spilt

melk. Jei vil ikke se ut. Jei vil ikke se langt eller særli lenger enn nesa rekker. Jei vil sette føttene i gulvet og stå. Nå står jei og jei svimler

BELINDA: Om du svimler eller svimles må du stå på eigne bein. Og vente. Eller forventes.

DIDO: Jei ær svimmel og jei strekker armene ut for å finne balansen på et usikkert fundament. Du ær hær. Da ær alt desto bedre. Jei kan støtte mei til dei. For dine armer ær sterke. Og du smiler når jei ikke kan.

BELINDA: Jei har me kaffe jus brød ost og syltetøy og en sterk arm og et smil fullt av håp og ei skulder å lene sei mot.

DIDO: Belinda kjære. Du har fine bryst og ær mi trøst. Vordan kunne jei sovne manneløs og heimløs uten din varme kropp og snille øyne. Vorfor skulle jei våkne om ikke du var min kartagiske søster? Mi Belinda. Du bærer slike håp jei har fjerna fra livet mitt og tar på dei slike smil jei ikke finner plass for i ansiktet mitt. Du ær alt jei mangler.

BELINDA: Mi gode dronning. Jei ær lite mer enn det jei ær og det jei sier jei ær. Jei ær det som du ønsker å høre og det som du ikke ønsker å høre. Min kropp ær din madrass og mine bryst ær dine puter og mine armer ær din dyne og mine ord tar boli i ørene dine. Stemmen min ær gjenklanger av det som har skjedd og av det som skal skje.

DIDO: SÅ fortell mei fortellinga om Dido dronninga av Kartago. Det som har vært og det som skal bli. Og si ikke et ord om det som ær.

BELINDA: Du ær Dido. Jenta fra Fønikia. Vokste opp som prinsesse i hovedstaden Tyros. Byen ær tusener år gammel. Faren din var kong Mattan. Broren din ær Pygmalion og han lever fortsatt. Din morbror var Sykæus og han blei din ektemann. Og en god ektemann. Selv om han var din morbror og selv om du bare var tretten år gammel da dere blei gift. Men det var jo for lenge sida og slike ungbruder var ikke noe problem den gang for lenge sida langt tilbake i antikken. Det var fint i Tyros. Du og Pygmalion var barn og løp på stranda. Hånd i hånd. Leikende barnehender og støyende barnelatter i full fart gjennom gangene på slottet. Selv inn i tronsalen dær kong Mattan satt og styrte riket sitt me ministrene sine løp

dere glade og lykkelie og ingen stansa dere for dere var så vakre barn som var så lykkelie og alle blei rørte av gleda som strålte fra ansikta deres. Men det var før det som kom senere. Til og me før enka i Sarepta blei enke og den gang hun hadde en mann som var far til sønnen hennes og di hadde mat å spise. Di var lykkelie også i Sarepta. Senere blei hun enke og ulykkeli da hun og sønnen holdt på å dø av sult og Pygmalion var tyrann i landet. Men da skulle krukken hennes og profeten Elia frelse dem. Det var da tørken og sulten herja etter at du hadde dratt fra landet og Pygmalion styrte. Før alle ulykkene var du et barn som lekte som et barn me din bror som var et barn akkurat som dei. Det var barndommen din. Den var god.

DIDO: Min barndom var god og lykkeli og uten skygger eller ulykker og alle gledet sei i hele rike. Det var fred og velstand og latter. Det ær nok derfor jei ær så ulykkeli og utrøsteli nå. Fred og jei ær blitt fremmede for verandre. Det som ær vondt ær så veldi vondt. Jei kan ikke snakke mer. Du må snakke for mei Belinda.

Sorga! vik fra henne! Døden! legg dei død! Vordan våger mismodiheta å røre ved og angripe et så godt og vakkert menneske? Og for oss som ser på: Ær det muli for oss å være så sta og eigenrådie at hjertene våre ikke bever over all den elendihet og smerte som fulgte i hennes fotspor? Som la sei som torner på hennes stier? O store Jupiter! Må vi virkeli like alle mennesker hær på jorda? Åh det ær så synd om menneskene. Åh. Va me mine problemer og utfordringer og mi virkelihet. Må jei for faen føle og meføle åtte milliarder mennesker? Må jei bry mei om dere for å være et godt menneske? Det ær jo ikke håp for henne og det ær trist for henne men va har det me mei å gjøre. Vor går grensene for melidenheta? Må vi se på hennes kval og vemod og rystes av den? Jei bare spør.

BELINDA: La mei sette ord på det. Bak tausheta di vokser drømmene om vordan det kunne ha vært. I stedet for å være hær i Kartago i dronningbyen din kunne du vært i Tyros me Pygmalion. To lykkelie monarker som vemodi legger blomster på kong Mattans grav etter han sovnet inn mett av dager og vin. Sammen skulle du og bror din gjøre dette. Hånd i hånd. Sørge i tilfreds fred. Løfte hodene sammen. Styre Tyros sammen. Slik pappa Mattan ønsket og ville. Me ei vilje om velstand for riket og folket. Slik skulle Dido og

Pygmalion leve fredelie og i glad forening. Bo i det øverste av borga i di private gemakkene me utsikt over havna i Tyros me alle skipa fra resten av Fønikia og fra Troja og Florida og Shanghai og Sankt Petersburg og Rotterdam og Liverpool og Odessa og di store lastebilene på motorveiene til og fra Aleppo og Mosul og Babel og Dehli og Teben lasta me purpur og rødt og krydder og tekstiler og fisk og biler og olje og leiker til barna. Di kommer me varer fra Damaskus og Saba og Parthia og Mosul og Jerevan. Hele Afrika Asia og Europa møtes i Tyros. Det lukter velstand og aktivitet. Og på kveldstid kan di som tar sei en promenade langs kaia se et blått lys i vindua øverst i slottet i Tyros et fjernsynslys for dær spiller dere dataspill sammen. Krangler foran skjermen om vem som ær bæst slik som bare gode søsken kan. Glade og kranglevorne. Ertelystne. Lystne på latter. Mens Sykæus gjør i stand noe snæks på kjøkkenet noe salt noe søtt en god vin og ost og når vinen gjør si virkning og det ær sent og praten ær dempa og hemmelihetene ær løsslupne og tungene sløve rusker du Pygmalion i håret og sier at ikke vær deppa kjære bror kjærliheta kommer til dei også før du aner det! Skjebnen gode bror ær at vi skal være sammen på tronen. Helt til vi dør. Mette av dage. Lykkelie og takknemlie for all vår tid. En oppdikta god bror. Det tenker du.

DIDO: Jei tenker mye og sier lite. Det ær slik jei gjør for å skjule smerta ved fortida og den skamfulle drømmen om ei anna fortid eller ei god framtid. Nåtida smaker bare emment og harskt og ær vond.

Tenkte hun aldri på den gang i Tyros at noen av lastebilene skipene kunne være lastet me våpen? Det ær forståeli for vorfor vurdere katastrofene? I Kartago isolerer Dido sei i palasset i sine private gemakker og bare Belinda får komme inn. Men Belinda forlater henne nå og da for å ordne forskjellie ting for Dido. Som mat eller rene klær eller beskjeder og formaninger og dekreter til ministrene og når Belinda ær borte da sitter Dido alene på senga og stirrer i gulvet eller ligger alene i senga og stirrer i taket eller sitter på senga alene og stirrer på fjernsynet. Fullstendi utmatta av livet sitt. Kraftløs av ensomheta og av makta til maktesløsheta i ensomheta si. Skipa på fjorden segler opp og ned på kryss og tvers av bølgene og svimmelheta har liksom aldri forlatt henne etter si eiga ferd over havet og

angsten som førte henne hit. Stormsuset og sjøen som slår over dekk og stanken av lik. Alltid ær den erfaringa dær. Hun setter sjøbein og stavrer sei fram mot senga. Hun vrir sei ned på den legger sei til rette mens hun venter på Belinda. Gang på gang.

BELINDA: Husker du da du kom hit? Jaga fra eige heimland og uvelkommen hær i fremmelandet. Sykæus fikk ei kule for panna av Pygmalion. Men selv i dødsriket var Sykæus åndsnærværende nok til å vise sei for dei i drømme og advare dei. Flykt sa gjengangeren og du tok alt gullet og kornet og oljen i krukkene fra lagerhallene og lasta skipa fulle. Du og alle di lojale folkene dine borda tolv skip i Sarepta og la fra kai. Pygmalion skjønte ingenting. Han kom me soldater etter dei men da var du allerede borte. Så han la likegodt Sarepta under sei og sitt tyranni. Det ær slik han ær blitt. Rasende. Men du hadde dratt og etter ni år me stormer og bølger på havet og angsten steg du i land navnløs og nervøs hær i bukta. Du steg i land hemmeli rik og me folka dine. Bøndene hær sa: Du ikke ær velkommen. Men di hadde et stykke land di ikke brukte og di ville se om di kunne lure ei jævla utlending for en slant. Så da sa di: Om du betaler skal du få litt land til dei og folket ditt. Det sa di. Du pressa ut noen tårer fra øya dine og trakk oksehammen din godt om dei. Den var den oksehammen du fikk i prinsessegave fra Kreta som ung jente. En slik okseham du gjerne skjuler dei i når du vil være navnløs og ukjent og som du bruker når du vil være ei anna enn Dido. For du sa: Lisa. Jei ær Lisa og kommer fra et land langt borte. Fra en krig langt borte fra en eller annen krig dær borte i det fjerne sa du og trakk oksehammen tettere om dei. Jei har noen få penger og ær heimløs. Jei kan betale for et stykke land hær til mei og folka mine. Ler di? Ja. Di ler og smiler falskt og peker på henne og på oksehammen og oppover fra fjæresteinene mot landet ovenfor vannet og innover og over kysten og ler. Di sier: Om du har penger har du en verdi for oss og da kan du likevel få være velkommen. Du skal få et land for en billi penge sier di og smiler om munnen men ikke i øya. Di sier billi penge. Det skal ikke koste dei mer enn en billi penge. Di trodde di kunne lure henne for alt hun hadde for flyktninger har ofte ikke mer enn en billi penge på sei etter flukta for det ær så dyrt å flykte. Og dessuten ær flytningene ofte så slitne og desperate at di går me på nesten va som helst.

Det visste bøndene. Dido sier til bøndene at hun heter Lisa og tar opp portemoneen sin fra veska hun bærer over skulderen under oksehammen og åpner portemoneen og tar opp noen billie penger. Jei skal få et stykke land for noen billie penger og sier værsågod når hun rekker bøndene noen billie penger. Di griper om dem og ler og kaster di billie pengene i lufta griper dem igjen og ler og ler. Ha ha ha sier di og ho ho ho. Til og me he he he og hi hi hi. Bøndene sier: For så billie penger skal du få så mye land som oksehammen din strekker sei! Og så ler di igjen for di trodde di var så lure som kunne lure ei jente under en okseham for noen billie penger. Lisa strekker ut hånda si til håndslag og bøndene strekker fram sine hender og alle hendene ristes håndfaste i alle håndtrykka. Husker du det kjære dronning mi?

DIDO: Det ær blant di få hendelsene hær i Kartago jei fortsatt smiler av. I det minste innvendi. Det blei begynnelsen på min seier som dronning hær. Nå skal jei lukke øya mine og tenke på den dagen.

Dido trekker kniven sin ut av slira og skjærer hammen opp i en tynn tynn tynn strimmel. Hun strimler den i en veldi tynn strimmel og etter vert en veldi lang strimmel. Et helt land langt. Folka hennes strakk oksestrimmelen fra havet og østover opp i lande og nordover over fjellet og vestover mot havet igjen og lot den siste centimeteren av oksehammen fukte sei i fjæresteinene. Et stykke land som ær like stort som en okseham . Bøndene ler ikke lenger. Hær ær Kartago sa hun og jei betalte noen billie penger for det så derfor akter jei å le sist. Ha he ho hi. Hi hi! Hær ligger byen og den skal hete Kartago og jei ær ikke Lisa lenger for nå ær jei dronning Dido av Kartago sa hun. Så sterk ær hun. Hun ær sterk veldi lenge for alle sammen for så lenge byen bygges og landet bygges og folka bygger byen og landet blir sterkere ær hun sterk og alt som skjer ær hennes vilje. Hun skaffa sei en ny okseham til erstatning for den oppskårne hammen slik at hun fortsatt hadde en ham å skjule sei under. For noen år tilbake var hun fortsatt Lisa fra tid til anna og gikk sei inkognitoturer i sentrum og handla litt i Fjordgata og Dronningens gate og så vordan folka hennes hadde det eller hun drakk sei full me Belinda på Bar Okse og dansa me ukjente menn til dunkinga av ukjente låter. Og nå står Kartago ferdi og ær ei perle ved

fjorden og havna syder av aktivitet. Like mye eller kanskje til og me mer enn i Tyros i gamle dager for skipene kommer og går til og fra byer langt dær borte eller fra øyene i havet eller togene fra landa langs kysten bortetter på østsida og på vestsida av riket og på motorveiene dundrer langtrafikken og turistene lander i lufthavna og vil gjerne se byen ved havet og undre sei over va en okseham kan brukes til. Dronninga ær drifti og bygget sei et sterkt rike mot sjøen. Men så kom svartsinnet.

BELINDA: Sorga vokser i tausheta.

DIDO: Sorga mi tilstår ikke tilståelser. Hun ær målløs og streng. Og jei ær visseli svak.

BELINDA: Du ær deppa.

DIDO: Jepp.

BELINDA: Snakk til mei kjære. Kast av dei noe av sorga di og la mei kaste byrdene i søpla.

DIDO: Først ær den veltempererte og nødvendie sorga. Jei mista far og mann og bror og flykta til et nytt land me di trofaste folka mine. Og di har avla sei hær og blitt mange og alle sammen ær blitt kartagere. Den andre sorga ær den som ær trist og melankolsk og den ær dårli begrunna og finnes i og om og rundt den velbegrunna sorga og ær virkeli ikke lett å sette ord på. Det ær som jei i økende grad mangler diskursiv kompetanse. Den konkrete sorga ær lett å peke på og få meføelse for. Dessuten ær den i sine konkrete former lettere å forholde sei til og noen ganger lettere å distansere sei fra og se humoristisk på. Det ær fint å vitse om sei selv av og til for da tenker folk at jei har selvironi og ikke tar mei selv så høytideli. Det ær ei grunnleggende feilslutning: Jei tar mei selv svært høytideli. Men jei benytter mei av andres utilstrekkeliheter for å sanke oppmerksomhet fra dem. Iallfall gjorde jei det før. Da sa jei (smilende): Jei tok gullet fra ham. Tenk stakkars Pygmalion. Han ville bare ha makta og æren og riket og gullet for sei selv i all evihet og nå sitter han dær i mørke i slottet i Tyros som morder og kuppmaker en jævla judas eller en føkkings quisling eller en bøllebrutus. Og han ær uten en far å spørre til råds og uten en svoger å spille kort me og uten ei søster som kan ruske ham i håret. Og uten gullet.

Det svir langt ned i grådiheta hans. Han ær paranoid og rasende. Men det ær hans fortelling. Ikke mi

BELINDA: Det ær den tullingens fortelling. Du skulle bannlyst alle gamle røynsler og redsler. Kast av dei fortidas åk rett dei opp i ryggen og gi dei selv plass Dido dronning mi uten blikk og hensyn til dem som ikke ær hær. Gjør dei ferdi me soga om sorga di Dido.

DIDO: Landet ær rikt og folket ær glade hær Kartago. Alle ær glade og evner å leve liva sine sammen me dem di ær glade i. Jei sitter hær i mine dronninggemakker me min dronningmakt hær i dronningborga på Østmarka nedenfor Heimve. Og ær kraftløs. Jei orker ikke lenger å gå ut. Jei orker knapt nok å stå opp. Eller kle på mei. Jei sover altfor mye og mangler appetitt. Jei isolerer mei hær og bare du Belinda får komme inn. Men du forlater mei nå og da. Da blir jei alene hær. Mens du ær dær ute i værda og ordner forskjellie ting for mei som mat eller rene klær eller beskjeder og formaninger og dekreter til ministrene mine og jei sitter da alene på sengekanten og stirrer i gulvet eller ligger alene i senga og stirrer i taket eller sitter i alene på senga og stirrer på fjernsynet. Fullstendi utmattet av livet mitt. Jei ær maktesløs av ensomheta og av all makta i maktesløsheta mi. Jei vil ikke være Dido. Jei avskyr Dido. Jei vil heller flykte igjen og heller være Lisa den usynlie og fremmede. For alle vet vem Dido ær men ingen vet vem Lisa ær. Jei vil være på et helt anna sted blant helt andre fremmede og begynne helt pånytt: Hei jei heter Lisa. Tenk om jei hadde krefter til det. Dido ær et ønske andre har og som jei ikke kan oppfylle lenger. Jei ær ansvarsløs og skamløs og troløs og håpløs og målløs og sluppen løs på et fremmed sted. Men ingen vet vem Lisa ær for hun ær forventningsløs. Hær i dronningborga har jei ikke kontroll over vem jei ær. Den eneste kontrollen jei har i livet mitt ær fjernkontrollen som kontrollerer fjernsynet dær borte i den fjerne kroken. Dær søker jei nye åpenbaringer og visjoner. Nye syn på tilværelsen.

BELINDA: Alle åpenbaringer ær syn fra det fjerne. For værda ær stor og stort sett fjern for oss fordi alt ær så langt borte så langt borte at vi ikke ser noe som helst av det og da trenger vi fjerne syn for å se. En digital kikkert liksom. Det ær i nærheta til avstanden at vi får kontraster til vårt eige og kan

reflektere over eigen tilværelse. Dette ær likt og dette ær ulikt. Være eller ikke være. Det kjente og det fremmede. Det som pirrer nysgjerrigheta og ønske om forandring hos sei selv. Det viser fjernsynsbildene oss: En slik flott vase kunne jei tenkt mei å ha. Det var en lekker kjole. Jei skulle gjerne hatt oppskrifta på den vegetargryta. Tenk om jei kunne russisk. Jei burde trent mer. Begynne me yoga kanskje.

DIDO: Lisa ville trent mer. Eller. Lisa ville ønska at hun tenkte på at hun burde trene mer. Dido har gitt opp. Jei skjønner jo at Lisa i oksehammen ær en okseham Dido tar på sei. Dido vil alltid være Dido uansett maske og ham. Faen. Derfor sluttet jei å være Lisa selv om hun ga mei mange gleder. Ufortjente gledestimer stjålet fra andres latter.

BELINDA: Vi hadde mye moro vi to på Bar Okse og dansa og lo og vin og lyst og menn og danseband vi aldri hadde sett før eller hørt om.

DIDO: Og jei hørte ikke til dær for jei var en annen. Ei Dido i skjul under ei Lisa under oksehammen me latter og lyster som ikke var mine og vin som ga mei en slags fred for ei kort tid. Ei kort tids glemsel da Dido forsvant og blei borte i latteren og vinen og jei faktisk trodde at dette var slik livet mitt kunne være: Fri fra Dido. Fri fra mei selv.

BELINDA: Mye moro og mange menn.

DIDO: Ja. Jei tenker av og til på dem og kjenner det i fingrene mine. Jei kjenner det flammer i skrittet. Ja det gjør jei. Selvsagt tenker jei på dem men vem tenker jei på når det brenner. Når fingrene fingrer og blafrer som flammene og tenker og lengter etter en av dem jei tror jei lengter etter og som ikke finnes og alle dem jei har avvist men som jei bare drømmer om eller bare tenker mei. I fantasien ær alt muli og ikke umoralsk. Fantasien ær spiseli. I fantasien ær jei både sulten og mett. Og jei tenker ikke på noen eller tenker bare på mei selv eller mi eiga lyst og all lengsel etter lystene og orgasmene.

BELINDA: Det ær bra. Det ær godt at tanken på kjærliheta har presset sei inn i dine møre lender. For en prins ær på vei. Riktinok ær han på vei mot et helt anna sted for å grunnlegge en ny by et helt anna sted i nord og et framtidi rike som etterkommerne hans skal kalle Roma. Men hør nå: Han

har lagt til kai hær i Kartago for en tid. Tenk det. En aktuell prins for dronninga mi.

DIDO: Snakker du om trojaneren jei så på fjernsynet? Slike vrak kan vemodi og mykt gripe om både hjertet og skjødet mitt. For som barn blei jei grunnleggende oppdratt til å kjenne igjen andres sorger. Selv om mitt mentale indre hav stormer i uvilje og skam over eige liv og eigen selvopptatthet har jei litt meføelse.

BELINDA: Nemli. Det ær han jei snakker om. Prins Æneas av Troja. Han var en modi soldat og kjempa hardt og lenge men trojanerne tapte mot grekerne og han måtte flykte fra sin ødelagte fødeby og ær me andre ord ingen seierherre. Ikke ennå. Men selveste Poseidon påstår han ær et kongsemne. Æneas står ikke tilbake for noen i ære og mot og han kan kanskje beleire og beseire et sterkt befesta dronninghjerte. Bruke litt av si erfaring me grekere og kanskje snike inn i hjertet ditt en kjærli trojansk hingst.

DIDO: En kriger og en flyktning og et kongsemne. Det høres lovende ut. Da jei ventet på dei da du var ute og gjorde ærender fant jei fjernkontrollen på senga og kontrollerte mei fram til en dokumentar på fjernsynet om beleiringen av Troja.

Hun så bombene som slo ned i byen og rakettene som senket skipene på havna. Hun så soldatene som sprang krumrygget sikksakk i gatene for å unngå snikskytterne. Den store åpne stridstrehesten midt på torget i Troja. Hun så likene liggende på fortaua i døråpningene i ruinene. Di lignet litt på hennes eigne minner av likene i Tyros. Men ingen kriger ær like. Alle kriger ær unike. Som snøfnugg. Ær ikke det fantastisk å tenke på? Selv likene ær ulike. For alle lidelsene ær personlie. Di ær sine eigne. Selv om pansrede kjøretøy brenner og blodie soldater og sivile og barn blir til lik i gatene på strendene i sjøen og mange steder rundt omkring ær ikke krigene identiske. På den andre sida: Krig ær krig. Sivilbefolkninga sulter og raser og lider og hater verandre og ønsker mektie allianser for å vinne krigen. Men makta holder krigen vedlike og forer den me mer våpen og flere soldater og flere stridende og døde og mer hat og større ære til generalene. Når bare freden kommer skal minnestøttene bli utroli vakre og

store og viktie og bli bekransa ver eneste festdag. Soldater ær dumme for soldatene tror at ære ær vikti og at plikt og fedrelandet og at skyte og drepe og voldta og banne tøft og karsli slik at di andre soldatene skjønner at alle soldater ær tøffe og karslie og kan drepe og skyte og skryte. Soldatene bryter glatt og tankeløst andre og femte sjette sjuende åttende niende og tiende bud. Du skal ikke sa Herren dær borte i Sinaiørkenen. Men det ær akkurat som det ikke angår dem. Derfor dreper og lyger og horer og banner soldatene som om det var vikti å gjøre det. Som om det ær et påbud. Va slags mennesker ær dette eigentli? Det ær det som ær problemet. Di ær jo eigentli ikke onde. Di ær bare ungdommer. Soldater ær ungdommer. Krig ær en ungdomsaktivitet styrt av voksne. Og ingen ær så dumme og korttenkte som ungdommer. Di forelsker sei i ære og lojalitet og blanke våpen i stedet for mennesker. Idiotien skinner som glorier over hodene deres og bare tanken på medaljer som blinker på brystkassene og fanfarene som blåser fra basunene og trompetene og propagandaen som smeller fra høyttalerne og utbasunerer seiersmarsjer i gravtakt og seremoniene me generalene og ministrene gjør dem stramme i ryggen me gravalvorlie ansikter og nyvaskete uniformer som om di selv ær viktie. Og så ær krigen over og flower power kommer og idiotsoldatene fraktes ut av skyttergravene og stridssonene og feltsykehusene og spres for alle vinder og stormer me alle slags transportmidler til barene til asylene og bordellene og di ær beinløse krykkeløse tiggere i gatene og står på hjørnet i sentrum og snakker duknakka og forbanna me sei selv og fortauet. Hjelp en veteran i diminutiv. For selv om di ær heimvendte til den nye freden fortsetter di krigen for di ær ungdommer og krig ær det eneste di kan så di slåss og drikker og ruser sei og drømmer urolie drømmer om kompetent krig i preteritum og har mareritt om inkompetent fred i presens. Det ær derfor di blir så gode og interessante skikkelser på fjernsynet. Di ær me god grunn blitt iøynefallende elementer i fjernsynsseriene som eksempler på stressa posttraumatiserte syndromister. Det ær jo bra da at deres vanskjebner kan trene opp meføleIsen vår og gjøre forståelsen av politikk og fjerne kriger aktuelle og relevante og spennende for oss. Og dessuten

ær en veltrent muskuløs mann me en god dose emosjonell smerte ganske sexy. Vem vil ikke trøste ham for ei natt?

DIDO: Jei så dokumentaren og jei så prinsen og krigeren Æneas. Et medaljebrystet kongsemne en såra soldat frakta ut av krigshandlingene. Eller kanskje så jei flyktningen. En som måtte forlate heimbyen sin og som så sin eigen barndoms leikeplasser og leikekamerater og leikehemmeliheter lagt øde. Gravlagt for all tid. Jei tror jei kjente ham igjen eller at jei kanskje har behov for å kjenne ham igjen selv om han ær en fremmed mann jei aldri har møtt før men en fremmed mann på en kjent måte slik at han ikke lenger ær helt fremmed for mei men en mann jei kan ta i mot hær i borga i rommet mitt i senga mi hær og i lendene mine på sengetøyet mitt me lengslene mine og mine falske og utroverdie håp.

BELINDA: Han ær en sterk og herli skikkelse full av akk og ve. En kar som kan smelte stein. Smelte granitthjertet ditt og flintansiktet ditt. Om du tør la det skje. Slipp taket i fortvilelsen dronning og ha håp til veien framover. La dei forføre av hans smil og slipp lystene fri for det ær vår.

DIDO: Ja. Jei gjør vel kanskje det. Han ær en fyrsteli skikkelse som passer sei en dronning. For han har breie skuldre og smale hofter og en lekker enhåndsrompe og han ær på gjennomreise for å fullbyrde skjebnen sin. Men kanskje han bare ær på gjennomreise for et ferieknull? På vei fra Troja via Kartago til en eller annen halvøy nord i havet vårt for å grunnlegge et eller annet herredømme eller imperium eller en ny sivilisasjon? Det blir kanskje et herredømme som kan måle sei me mitt dameømme. Ær det hans skjebne: Å dikte sei et Roma? Det ær så mange guder og di har så mange viljer og han ær jo ikke skyldbundet til dem alle? Ær han vel? Vem da? Jupiter ær streng! Javel. Men Juno har vel noe å si hun også? Meynk trumfer vel plikt? Nå ær Æneas i Kartago. Hans fyrstelie opphav og kjærlie snakk i dokumentaren om familien og nødvendiheta av og behovet for familie viser hans grunnleggende trofaste trofasthet. Han ær ei dronning verdt. Kan han ikke like gjerne bare bli hær? Bli en konge hær sammen me ei dronning? Vi kan styre byen sammen. Knapt har jei lært hans navn å kjenne før jei vil skjenke ham Kartago me havn og by og fitte. Vi kan våkne hær om morgenen i mitt fyrstelie kammer i mi fyrstelie seng og være nakne

knulleklare og fnisete og høylytte til du kommer me kaffe og morgenmat til oss. Ikke sant Belinda? Men Belinda! Skjebnen min ær forskjelli fra skjebnen hans. For jei dømt til ensomhet og syk sorg helt alene hær i dronningsenga og sperra inne i den verkende kroppen min. Han skal til mekti mannli storhet i et anna land

BELINDA: Ei helt ny virkelihet kan finne sted hær i rommet ditt. I senga di. Når fyrster forenes formes lykken. Folket gleder sei og landet vokser og trives. Til Kartagos frelse og Trojas gjenoppstandelse hær i landet. Og manneskjebnen skal overgi sei og legge ned alle våpen for kjærlihetas føtter. Æneas elsker Dido og Dido elsker Æneas. Øya dine brenner selv om tunga tier.

Vor står gudene i skjebnesaken nå for tida? Blir det fortsatt regnet som hybris å utfordre skjebnen? Va? Hæ? Gudene ær heller pragmatiske av sei. For det første ær gudene så mange og alle har sine eigne favoritter blant menneskene i værda. Og dessuten ær di hele tida involverte i innbyrdes konflikter. Så da må di jo nødvendivis ta hensyn til andre guder om di ønsker gripe inn og straffe menneskene for deres egenrådihet. Og det kan jo gå ut over dem selv. Tør Jupiter utfordre Juno? Selv Poseidon har angst for di andre gudene. For gudehevn ær ikke noe å ta lett på. Ikke sant? Nettopp. Nei gudehevn ær for faen ikke noe å ta lett på. Vem vet va slags jævelskap guder og ånder kan finne på å sende mot di to stakkars kåte fyrstene. Herrejemini kan dette gå bra?

DIDO OG ÆNEAS

DIDO: Kom legg dei igjen og si mei va vakre Venus har for hensikt me di ferd til mei.

ÆNEAS: Eg skal fortelje deg ka tankar herlege Venus har skjenka meg. Eg har lide skipbrot hær på dine bryster. Eg er stranda hær på din navle. Eg er eit vrakgods frå framande kystar og hær kan eg i fridom avle ei von om å bli eit nytt og anna menneske. Du har velsigna meg me kjærleiks leik og mjuke kyss og fridd meg frå ei framtidi og keisam statsdanning og geopolitikk på ei halvøy i nord i havet vårt ein eller annan plassen dær eg

aldri har vore før. Eit framtidi rike. Men kordan skal sekla etter min daud verte ein heim for meg? Eg lever jo no og vil ikkje utsette meininga me livet til eg er daud. Du seier at lagnaden min forbyr meg å bli hær hos deg. Nei nei. Eg veit det no: Eg har ingen annan lagnad enn deg. Du skal bli min heim og mi hamn og mi glede og namnet ditt mi einaste song og mi audmjuke bøn. Dido. Dido. Dido. Sjå i nåde til meg ynkelege elskar og by meg di kjærleik så eg ikkje mister alt von men kan stå som ein mann. Eg vil ikkje lenger vere den ynkelege stakkaren som kryp bortetter ein usikker framtid som den gong i Troja.

DIDO: Det ær godt å være hær me dei. Jupiter åpna for dei en ny kurs mot mei. Jei kjenner du lyner og tordner i kroppen min. Tungemålet ditt ær litt fremmed og trojansk i vokabular og grammatikk men stemmen din erobrer ørene mine og gjør mei ør. Tunga di ær myk og smidi og vellysti. Jei ær ny. Jei begynner på ei anna fortelling som ær bedre enn den fortellinga jei var me i før. For nå ær ikke før. Nå ær etter før. Det vonde var før. Nå ær det dei og bare gode dei. Æneasmin vakkermann av Troja. I senga mi me dei får jei endeli lov av gudene til å elske igjen. Det som blei tatt fra mei var borte. Nå har jei fått tifold igjen. Akkurat som han dær stakkars Job i landet Us som gudene ustraffa leika sei me men angra sei og ga ham mangfoldi tilbake. Gudene har sett i nåde til mei. Vi to ær to sammen i Kartago. I samme seng. Vi to befinner oss i samme metaforiske båt. Me heimbyer og minner i ruiner og på flukt og i eksil. Alt vi hadde blei lagt i grus. Og som flyktninger kom vi begge i båt over havet og gikk i land på fremmed kai. Begge legger vi til kai hos verandre og legger fortida bak oss. Den skal ikke lenger heimsøke oss for vi er begge nakne for verandre og ser alt.

ÆNEAS: Det veks fram ei ny byrjing for meg i Kartago. Ei ny tid for oss båe. Ei byrjing etter ein tragisk ende i eit nytt land me eit nytt von om ei ny fyrsteleg framtid. Ikkje berre for oss men for alle i riket. Alle menneske skal nyte av denne byrjinga. Ho gjev oss eit anna perspektiv på tilveret. Føbus og Venus sviv over oss og strør sine varme kjærleiksgåver over oss. Det smakar søtt. Det skuggar for plikt og naudsyn. Er eit filter mot klarsynet. Ein kur mot fornufta. Føbus og Venus. Han lyser opp dagen og ho velsignar

natta. Saman er dei uovervinnelege. Uslåelege. Slik vi òg er når vi høyrer saman. Som hand i hanske. Og kuk i fitte.

Se. Se. Se. Dær kommer våren. Se. Se. Herregud så skjønt. Våren i all sin prakt og sine lekre antrekk. Langs alle kanter sprekker folder og knapper og knopper. Se Venus hilser og vinker våren varmt velkommen. Du har det travelt nå. Timene foran dei smiler til dei og det ær timer du aldri får tilbake. Så ta dem nå! Gjør timene dine! Evig eies kun det stjålne. For det gjemmer du og det glemmer du aldri. Jei ær naturli vakker. Det ligger naturli for mei å være vakker. Den som ikke snur sei etter mei ær helt på trynet. Den. Vem. Di. Du? Ær det du. Ær du så dum eigentli. At du ikke snur dei etter mei. Akter du å gå glipp av våren. Du får aldri di timene tilbake. Så ta di timene da. Kom. Kom. Komme kom. Kom. La oss elske. Og leve lykkelie. Ta nøkkelen ut av tenninga. Jei skriver eigenmelding for jei ær utroli syk i dag. Kan ikke jobbe. Hoster inn i mobilen. Hoster modi og lykkeli. Det ær så fint å være lykkeli. Det ær bedre å være lykkeli enn ulykkeli. Jei stenger butikken og ær straks tilbake eller ær ute til lunsj. Hah. Blank løgn. Gidder ikke vil ikke. Kjør forsikti for det ær barn i veien. Nei. Di ær ikke i veien ennå. Først må vi lage dem. Så kan vi ofre dem til gudene senere for hell og lykke. Kom la oss lage barn la oss feire fagre Føbus og vene Venus og vårens varme sjarme uten forbehold og bekymringer og fulle av kåthet og teite og veike alliterasjoner. Føbus Venus og våren ær litt av en trekant. Etterpå. Vi ser barna i veien etterpå og gasser på for di ær i veien. Di ær i veien når vi skal se på nyhetene eller trenger vile etter middag eller må ta den helvetes oppvasken. Men ikke nå. Det driter vi i nå. Nå skal vi bare være nakne og lekne. Vi tar timene smilende og lure og holder dem tett til brystet og vi gir dem aldri fra oss igjen. Aldri. Timene våre ær sprengfulle av vår. Uansett alder ær alle blitt gutter og jenter igjen. Kåte og yre. Gjør all kjærlihets sorg og smerte søt og spiseli. Gjør alle blikk og smil fulle av hule løfter og kroppene møre og lettsindie. Tør du? På fortauet i Fjordgata sier han og sier hun: Si mei du. Si mei du skjønne deilie du! Snu dei rundt la mei se dei. Du ær brunsti og jei ær sulten og du ær til å spise opp sier hun. Og det samme sier han. Butikkene på begge sidene av gata har stengt. Dørene ær låste. Bak dørene. Ær det noen dær? Eller småspringe fra

Fjordgata opp veitene til Kong Mattans gate ovenfor mens lukten av salt sjø trekker me sei lune vinden fra havna og opp i byen mot torget og si mei: Ser du mei? Har våren smelta dei? Renner det fra innsida? Stier sevjen? Har Føbus strålt på dei for mei. Har Venus gitt dei solfylt vin og svimle tanker sier han og det samme sier hun. Har våren blomstra dei. Har Venus dynka dei me forbudte fantasier. Ær du spent sier hun og ær du mjuk sier han. Slikt blir det barn av. Senere ær butikkene åpne og barna ær i veien. Noen av dem leiker i veien. Takke gudene for lepper og tunger og hender og kjønnsorganer. Takk Føbus og takk Venus for varme dager og velsigna netter.

(Eksit Æneas)

DIDO: Jei elsker en prins og jei vil balstyre dagen lang og natta gjennom. Tett på hans bryst og omfavna skal jei overgi mei og han skal gjøre mei annerledes. Jei vil drømme om i morgen og nyte minnene av i går kjenne lukten av kropp og sex og smaken av munnen hans langt inne i hodet mitt bak øya mine. Jei lukker øya mine. Virkningene av ham flyter som honning og erfaring og forventning i hjernen og i ryggen. Og sjela mi løfter sei over virkeliheta og alle problema som var. For va ær vel et problem og ei virkelihet anna enn uvesentli? Vesener uten mening. Uten tyngde. Uten konsekvenser. Vesener uten kontrakt me gudene.

DI ONDE HEKSENE

Kom kom kom alle hekser. Kom dere onde skikkelser. Kom. Kom dere som skremmer faen på flatmark og ensomme reisende om natta. Kom dere som banker på døra til di døende og gnir isopor på vinduene til di engstelie. Kom fram dere som ær like upålitelie som politikere og like kompromissløse som populister. Kom dere blinde byråkrater og døve og stumme regelryttere. Kom dere megjørlie meløpere frie for meføelse og meynk. Kom dere grenseløse satirikere og ironikere som bare snakker sant i løgnene. Kom dere som sier alt det som ikke ær lov å si innenfor den offentli godkjente moralismen. Dere som gjør skade og forbitrer og hater uskyld og omsorg og dyrker vanforstand og grenseløse usannheter og

forderver gjennomsnittsløgnen og kaster lys på di mørkeste kroker. Kom dere lunefulle hekser og gi av deres ekte falskhet. Kom fram kom fram kom fram.

Vi står hær og vi ær ugjerninger. Vi ær harme og forbitrelse. Vi står klare til å stenke uskylden me skyldens farger. Vi ær lyskasterne. Vi gjør alt rett kroka. Vi gjør det friske bederva. Vi lager riper i lakken på vem som helst. Og det ær dyrt å fikse. Særli når vi samtidi lager krøll i forsikringspapirene. Vi kan også lage metaforiske riper i lakken. På vem som helst. Slike riper ingen kan flykte fra.

Ha ha ha. Ho ho ho. He he he. Hi hi hi. Ha ha ha.

Kom hekser vi har arbeid å gjøre. Vi har arbeid å gjøre. Vi gjør vårt arbeid i dypeste alvorlie dypsindihet og kaster oss fram som huldrer og nøkk og ler oss fordervet. Nå skal vi arbeide hardt. Arbeide i en streng protestantisk etikk og deretter skal vi le umåteli forløste.

Ha ha ha. Ho ho ho. He he he. Hi hi hi. Ha ha ha.

Vi skal ta for oss dronninga Dido og krigsveteranprinsen Æneas. Vi skal nagle henne fast til hennes skjebnes stengsel og vi skal sende ham bortover hans skjebnes vei. Hun skal dø av sorg på hans sverd og legges i grava og han skal segle bort og selvsikkert og krigersk grunnlegge krigerdømmet Roma.

Ha ha ha. Ho ho ho. He he he. Hi hi hi. Ha ha ha.

Har hun levert skattemelding? Fylt ut alle papirer på ære og samvittihet? Signert på alt og lest alt selv det me liten skrift og uforståeli juridisk språk som ikke engang jurister forstår? Vi skal følge alle regler til punkt og prikke basert på alle departementale og sentimentale rundskriv og lede henne mot avgrunnen og gi henne innsikt i hennes eigen helsementale og kompartementale og asosiale atferd. For den mentale ferden mot hybris ær effektiv og akkurat det som alle hekser står for og ønsker: Prisen ær lav og presisjonen like stor som den offentlie nystyringen krever. For kravene ær utmattende å oppfylle. Som å klatre opp på en høy fjelltopp uten kart og utstyr. For gudenes fjelltopper kan være både platte og spisse alt etter

eigne ønsker og behov. Gudenes gjerninger i værda har gudenes bevarelse som mål uansett vilken gud som handler. Jupiter så vel som Demeter eller Neptun eller Mars eller UDI eller NAV. Dido eller Lisa eller va hun nå enn kaller sei skal få kjenne gudenes harme omsorg. Hun skal behandles under våre helbredende hender etter offentlie satser og vedtekter. I våre dager ær terapi heldivis først og fremst av det kjemiske og billie slaget (se rundskriv me di departementungetale ordene). Gudene virker serotoninhemmende og offerlammelsen ær hefti. Vi foreskriver en god dose antidepressiva. Ha ha ha. La oss gi henne en vennli dytt på tohundreogfemti milligram dagli. Det ær å spenne en vel bevirka beinkrok på henne. Di helsefremmende virkningene vi søker etter ær bivirkningene. La oss oppsummere: Disse pillene (som må svelges hele) tilhører en gruppe helbredelsesmidler som kalles serotonin- og noradrenalinreopptakshemmere. Denne gruppen av helbredelsesmidler brukes for å behandle depresjon og lignende tilstander som angstlidelser. Det antas at mennesker som ær deprimerte og eller engstelie har lavere nivåer av serotonin og noradrenalin i hjernen. Vordan antidepressiva eigentli virker ær det ingen som rikti forstår. Ær ikke det flott? For vi ær jo ikke interesserte i virkningene men i bivirkningene! Og di ær rikeli dokumenterte!

Ha ha ha. Ho ho ho. He he he. Hi hi hi. Ha ha ha.

Sanneli sanneli sier jei dere at bivirkningene ær som følger og måtte gudene i vår streben stå oss bi hi hi hi: Svimmelhet hodepine døsighet søvnløshet. Trøtt om dagen og søvnløs om natta. Ha ha ha. Kvalme og munntørrhet. Muntert! Og svette! Inkludert nattesvette. Redusert appetitt. Belindas frokoster blir gledesløse for Dido. Forvirring og følelse av separasjon eller adskillelse fra sei selv. Manglende orgasme og nedsatt sexlyst. Det gir oss et godt utgangspunkt for en senere manisk episode når hun plutseli blir overmanna av seksuelle forventinger som forsvinner like raskt som di kommer. (Det ær ikke til å komme fra at tungen og kuken hans faktisk og eigentli ær helsefremmende.) Æneas vil hun fortviles over. Kontrastene blir store mellom ytterpunkta. Fra det hun hadde og til det hun får. Og først blir Æneas usikker på henne og sorga blir enda større når hun

mister sexlysten og Æneas langsomt forsvinner for henne. Alt det gode blir til ei hesli fortid og ei umuli framtid når hun ser gamle sexflekker på uvaska laken. Hi hi hi sex! He he he heks. Hun anfalles av apati. Hun kan få unormale drømmer. Kanskje motbydelie umoralske drømmer. Og skjelvinger kroppen og rastløshet eller manglende evne til å sitte stille eller stå stille og kjenne prikking og nummenhet og en endret smaksfornemmelse og økte muskelspenninger. Hun vil oppleve synsforstyrrelser. Inkludert uklart syn me utvidete pupiller og manglende evne til å automatisk endre fokus fra objekter som ær langt unna til nære objekter. Hun vil høre ringing i ørene. Piiiiiip piiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip! Og kjenne raske hjerterytmer eller hjertebankbankbank og forhøya blodtrykk og rødming. Æsj. Rødming ær jo døden sosialt. Kortpustethet og gjesping og oppkast eller diare og et mildt utslett muligens og kløe og økt vannlatingsfrekvens eller vannlatingsstopp eller rett og slett ufrivilli vannlating. To pee or not to pee. He he he. Uregelmessig menstruasjon som økt blødning eller økt uregelmessig blødning. Generell svekkelse og trøtthet og frysninger og vektøkning. Eller vekttap!

Ha ha ha. Hi ho!

Vor langt ned på lista ær vi kommet nå? Ta det me ro. Det gjenstår en hel haug av virkningsfulle bivirkninger. For eksempel. Overaktivitet og høy tankevirksomhet og redusert behov for søvn som ær motorveien inn i det maniske! Kanskje til og me hallusinasjoner me halleluja og gloria og genitalia og følelse av separasjon eller adskillelse fra virkeliheta som ær et realityshow og følelsesløshet oppspilthet og simpel ekkel gnissing av tennene. Tanngnissing ær motbydeli. Hun vil føle på følsomheta overfor sollyset. Kanskje gjør hun som Aurora og trekker sei unna Føbus. Kanskje hun vil besvime og ha ufrivillie muskelbevegelser og redusert koordinasjon og balanse. Hun svimles og utsettes for blodtrykksfall. Hun balanserer ustøtt på flate gulvet og går bang i bakken. Og etterpå blir det blodi oppkast svart og tjæreakti eller blod i avføringen eller andre ting som kan være tegn på indre blødninger. Hun skal få blåmerker og utslett. Det begynner å bli ganske ugreit nå. Æneas den lekre muskuløse krigshelten me den innbydende flotte rompa kler av henne og va ser han? Motbydelie

Dido. Hun blir en effektiv impotenspille. Ha ha ha. Ho ho ho. Tenker hun da slår til me noen rødmende spasmer og ufrivillie muskelbevegelser i møte me hans vemmelse. Hun får kramper og hoster og puster vesende og blir febersk sykeli desorientert og forvirra og hallusinerende. Og mer blod for hun får uventa blødninger i tannkjøttet eller forekomst av uventa blåmerker eller sprengte blodkar. Det høres ut som Dido ær noe svartedauden glemte å ta me sei. Hesli. Hefti. Herli. He he he he he he he he he he he he herli!

Det viktiste for oss likevel dette: Selvmordstanker og selvmordsrelatert atferd. Fordi tilfeller av fiendtlihet som selvmordstanker og selvmordsrelatert atferd ær rapportert under behandling me antidepressiva. Derfor velger vi akkurat denne behandlinga og overvåker pasienten nøye for hun skal overvåkes me hensyn til selvmordssymptomer og vi skal finne henne adekvate veier til avgrunnen. Depresjonene øker risikoen for selvmordstanker og selvskading og selvmord og pillene øker risikoen me alle sine bivirkninger. Inntil signifikant bedring liksom oppnås. Piller ær lik depresjon opphøyd i andre og enda lenger enn det. Det ær vårt mål og vår gjerning. Og vi skal følge henne helt til kanten framtrer. Og vi tar Æneas i hånda og sender ham me første skip til det tyrrenske havet og munninga av Tiberen.

Ha ha ha. Ho ho ho. He he he. Hi hi hi.
Hi hi hi. Ha ha ha. Ho ho ho. He he he.
He he he. Hi hi hi. Ha ha ha. Ho ho ho.
Ho ho ho. He he he. Hi hi hi. Ha ha ha.

(Eksit hekser.)

ÆNEAS BYR DIDO PÅ ET FARVEL ME LIVET

Va tenker Dido om Æneas? Krigeren. Kan hun hate ham som hun hater sin eigen bror? Og di andre som ypper til krig? Morderen Pygmalion og krigeren Æneas blodstenkte og røde og rundhånda løgnaktie og grådi umoralske hender. Vet du om hun vet vem som ær vem eller om hun ær i stand til å skille den ene fra den andre? Bortsett fra når den ene ær Æneas og når fingrene hennes minnes lysten på ham.

DIDO: Like ved husgudens alter blei Sykæus offer for kulens vei gjennom hodet og den udåden kan bror min rose sei av. Og hatet hans blomstra og fulgte mei på flukta mot Kartagos kyster. Til jei druknet hatet hans i sjøen hær. Pygmalions troløse hånd ær blodrød og hans gods blei mitt. Og ær mitt å skjenke bort til den jei elsker.

Slik ær det å våkne når morgenen ær vakker og varm og vårli og kroppen fylles av Føbus stråler og Venus hender. Selv om hodet ær fylt me mørke og svimle tanker. Det ær noe motsetningsfylt i å være så kald og depressiv innvendi og samtidi kjenne våren og lysten varme sei innvendi. Og uten at varmen og kulden blander sei og blir lunken. Nei det ær det kalde og det varme på ei samme tid på et samme sted. Komplisert ikke sant? Hun gleder sei over øyeblikkene me Æneas men ær hun glad? Ikke minst: Ær hun glad i sei selv? Hun ær full av kjærlihet og angst. Begge deler på en gang. Tilværelsen ær motsetningsfull ikke sant. Hun ser på krig og vold og lidelser som ær andres lidelser på fjernsynsskjermen og ser en krigsveteran som fraktes ut fra krigsområdet og til hennes kyster og likefullt tenker hun bare på sei selv. Tenker på at hun ær kald og varm. Hun speiler sine eigne problemer og finner fram til si eiga lyst i det hun ser på skjermen. Va vi skal tenke om dette. Ær det greit? Ær det bare et utslag av depresjonen hennes. At det bare ær slik det ær å være depressiv og at det ær vanskeli å plassere sei adekvat i værda? Både være full av innlevelse og blottet for empati samtidi? Finnes det overhodet noen som ær så selvopptatte som depressive? Kanskje det. Men ær det greit? Å runke til en krigsdokumentar?

Når jei ær forelsket lar jei mei fare avsted på drømmene og tankene og minnene av luktene og kjenslene av kropp og livli sex. Heve hodet over virkeliheta og all slags problemer. Alt anna enn kjærliheta ær uvesentli. Dær ær du. Vorfor ær du ikke hær? Vorfor ær jei så paranoid? Når ser jei dei igjen? Vorfor tar det så lang tid mellom vert brev ver sms vert kyss du skjenker mei? Når? Når? Når? Det spør jei mei selv og i mellomtida tar jei tak i kjønnet mitt og rister det godt og deili. Og lengter.

BELINDA: Jei sa det til dei. Stryk stormen av ditt bryst. Vri angsten ut av øyet. Gi dei selv en annen skjebne og ta kontroll over den. For i den ær det rom for dine ønsker. Land og riker kommer og går. Lystene flør og ebber. Det går jaggu opp og ned Dido. Det ær morgen. Og Æneas kommer snart.

Faen ta den sorga som fager kvinne tar. Livene våre ær fulle av ledninger og kabler og koblinger mot nære eller breie bånd av venner familie eller godt brød for eksempel eller skytterbrødrene i skyttergravene eller skyttermødrene i skytteltrafikk nedover motorveiene mellom kjøpesentrene forbi dronningborga. Digitale bindinger i talende analoge ansikter av tilfeldi og fabrikkert evolusjon me hodene høyt heva me smilløse fjes og kalde følelsesfigurer og blikk varme som mitraljøser. Jei tror jei dør. Eller ær døende i det minste. Trykk hardt gni kjærli mot tastaturklittene mine for en komplett og fullbyrda død og resurreksjon. For all del. Men husk for all del trykk samtidi: CTRL|ALT|DEL

DIDO: Belinda. Jei ær tvunget. Det ær så mange påtvungne plager jei synger i taushet. Ro og jei ær fremmede for verandre. Jei venter bare på ei slags avklaring. Og jei frykter forklaringa. Og Æneas.

BELINDA: Jei vet vor du feila og jei vet vordan det ender. Jei har blomstene klare. Alt han har sagt dei ær løgn og du lyttet me strukket hals akkurat slik vårblomstene strekker sei etter Føbus om morgenen. Og du ær ikke den første tungen hans skar i. Hjerteløse mannen reiste fra Troja og lot en kvinne dø dær. Skrytet om Trojas guder og arv ær innholdsløst for han ær ikke mer enn ingenting. Han fortalte dei alt som ær ingenting og du lot dei enfoldi bevege. Du tok imot ham før du hadde knapt lært hans navn og du skjenket ham hele riket.

DIDO: Om det var nok å gi ham kongsmakt ville ikke elskoven vår kostet mei mitt navn: Kvinne ditt navn ær Dido. Jei ær et skiftende lunefullt vesen. Uhella fortsetter som før og varer til livet har fullført sitt tilmålte løp. Inntil da bør jei tie og gjemme mei under oksehammen.

BELINDA: Sorga øker i tausheta.

DIDO: Sorga mi får ikke bryte tausheta.

BELINDA: Jei må bryte opp tausheta di. Me den trojanske hestegjesten din.

(Æneas entrer)

ÆNEAS: Eg kom opp frå hamna forbi jernbanestasjonen gjekk bortetter Fjordgata kryssa Kong Mattans gate og fann vegen til torget og ein benk for eg er ein soldat som har vendt krigen ryggen. Eg kjente krigen i ryggen i ryggmargen og eg vende meg frå heimløysa og fann ein plass på ein framan stad og eg tenkte eg skulle finne meg ein annan heim i heimløysa. For heime har krigen øydelagt alt og alle er daude som eg var glade i. Det finst ingenting att for meg i ruinane av Troja. Eg må bygge meg eit nytt tilvere. Det bydde lagnaden meg. Eg skjøna det. Ana det. Hadde i det minste ein mistanke om at noko var i gjære. Eg tenkte på det då eg blei skoten då kula forlét våpenet dær borte og trengde seg inn i meg i lekamen min. No eg er råka av lagnaden.

DIDO: Åh tapre hjerte uten likemann mitt drømmesyn min Æneas gode mannen kom legg dei hær ved sida av mei og la ditt slitne krigstraumatiserte hode vile på mine bryster. Jei gir dei rike gaver som ei kappe me purpurfarge fra Tyros og et sverd besatt me rød jaspis og du får kongemakten i Kartago. Kjærliheta di gir mei liv og sorga di skal jei blåse bort me en storm fra munnen min. Vi skal nyte elskovs frukter og bli mangfoldie.

ÆNEAS: Faen ta deg Lisa. Du er så jævla egoistisk. Alt handlar berre om deg. Du vil berre at eg skal fullbyrde dine lyster. At eg skal vere lydie kuken og løysinga på dine problem. Du tenkjer ikkje på ka som er godt for meg.

DIDO: Selvsagt vil jei at du skal ha det godt. Jei vil at jei skal ha det godt. For jei har det godt når du har det godt og du har det godt når jei har det godt. Og jei vil at vi skal ha det godt sammen.

ÆNEAS: Eg er faen ikkje meir enn Didos dildo. Ho ser ikkje meg. Ho ser ikkje mine draumar og mine lengslar. Alt det eg kan bli til om eg berre tek draumane mine på alvor og høyrer på Jupiters røyst i hovudet. Men nei. Alt er berre Dido Dido Dido. Eg er så jævla lei av at eg heile tida må høyre på kor ille ho har hatt det og kor ofte ho er lei seg og kor dårleg ho søv og korleis ho ikkje har appetitt og at mensen kjem uregelrett og i store mengder og at ho har vore så einsam og eg får mest ikkje puste i famntaka hennar og ho er støtt ekkel og sveitt og at ho aldri vet kor ho har lagt brillene sine for ho brått ser så dårleg.

BELINDA: Hun tok i mot dei me åpne armer og uten klær og me håp om og tro på at sorga skulle fortæres i det felles leie Venus ga dere. Tenkte du en eneste gang på vor vanskeli det må være å være eneste utøvende dronning hær på nordafrikakysten omgitt av brutale og kåte machofyrster? Tenkt på vor vanskeli det ær å være ei mekti kvinne i antikken? Tenk på vor hardt det har vært for henne som var så langt nede å reise sei opp for å komme dei i møte? Tenk på alt arbeidet hun har lagt ned og slitt sei ut på for å reise denne praktbyen Kartago? Har du noen gang tatt vært villi til å ta inn over dei at kjærliheta ikke kommer gratis men ær uvurderli og at den koster dei livet ditt? At kjærliheta må være gjensidi. At når hun gir livet sitt til dei så skal du gi livet ditt til henne? Jei bare spør. Du helsikes jævla trojakuk! Du trengte en grunn å stå på og det ga hun dei. Hun trengte beskyttelse fra sei selv og omgivelsene men du trakk sverdet mot henne.

Dido ante vel tvilen i ham omtrent samtidi som Æneas tenkte tanken og i skjul begynte å gjøre skipene sine klare for avreise. Men vordan skjule noe i våre dager? Ryktegudinnen Fama ær jo overalt og i rasende fart og aldri to øyeblikk i ro me sine tusener av vaktsomme øyer og alltid nyspissa ører og snakkesalie tunger i hopetall som holder vrangt like kjært som rett og flyr me lyses hastihet på internettet og mobilen i bilder og tekster for Fama har begge beina godt plantet i bakken og hodet svever i skyene. Først visker hun stille og tilslutt åpner Fama kjeften og me vide gapet roper hun slik at

alle får me sei alt uansett om di vil eller ikke. Det sies hun blei skapt av moder jord av Terra en gang da vår gode moder var skikkeli forbanna på gudene dær oppe i himmelen. Fama diskriminerer ingen: Alle sammen ær like gode for henne. Guder og mennesker høye og lave ær like gode når hun bestjeler og skjenker alle alles vranggjerninger. Så Fama har selvsagt fortalt alle om skamløst begjær og vellevnet i dronningborga fra første øyeblikk av. Og hun holder alle rimeli godt oppdaterte om Didos sinnstilstander og Æneas framtidsutsikter og ikke minst om utviklinga i forholdet mellom dem. Selv Æneas vet mer om Dido enn hun har fortalt ham men Dido har nå også fått høre om noen skip som ær gjort klare i hemmelihet og har plottet kursen mot Tiberen.

ÆNEAS: Du drog meg rundt i byen og synte meg rikdomane hær og prata snart om det eine og snart om det tredje og sjuande og stansa midt i setningane og så måtte vi på fest og eg stod på repeat og måtte stadi fortelje om kampane i Troja og hesten og nederlaget og flukta og samstundes seie frå kor godt eit menneske eg eigentleg er. Sjølv om eg har drepe mange.

DIDO: Og da jei var alene og satt på sengekanten og hadde mista søvnen og i stedet for å ligge i senga og sove så var jei alene og adskilt fra dei. Likevel så jei dei og hørte dei selv om du ikke var hær og jei så og hørte dei nesten like godt som om du var hær. Og det var godt.

ÆNEAS: Dei gode dagane var gode og dei vonde dagane held eg ikkje ut. Eg stod som ein tufs og gjorde enkelt oppussingsarbeid i Kartago. Eg gjorde borga fager me målarkosten og okergul og gustaviansk blå som ein ynkeleg husbond i ein yndi koseby. Men gudane kom endeleg i hug om å minne meg om ei meir mannleg framtid som eg mest hadde gløymt av. Eg blei stum av redsel. Så no må eg bort herfrå.

DIDO: Min elskede. Skyene ær mørke og hør! tordenen slå mot fjellsida. Det ær ingen ly for uværet hær på flate senga. Æneas min elskede du må slå armene dine om mei og verne mei mot allsorga. Trekk sverdet mot hekseriet og skjul mei for himmelen me skjoldet ditt.

ÆNEAS: Eg rår og står som Jupiter sjølv har rådd meg til me snippsekken på ryggen og klar til lagnadsreisa. Skipa er rigga til i vika og eg seglar til det tyrrenske havet mot munninga av Tiber og skal finne meg sju høgder dær eg skal lage meg etterkommare og dei skal seinare grunnleggje ein by og bygge eit tempel for Jupiter og eit imperium i mitt framtids namn og ære.

DIDO: Og som den mektie fryktløse mannen du ær skulle du skjule dei for mei og skjule dine skjendie tanker fra mei og dra herfra i skjul? Ær du bare en gjest? For gjest ær det eneste navnet som står igjen etter dei du din forbanna gjest. Om du drar tar du kjærliheta mi me dei og jei har bare døden tilbake. Va gir du en døende kvinne? Va venter jei på? Va ær din avskjedsgave?

ÆNEAS: Eg lova deg kroppskontakt og eg lova å ta i mot gåvene dine. Eg ga deg av mi tid og mine interessante fortellingar. Men eg lova deg aldri meir enn søte augneblikk. Sjølvforakta di kan ingen halde ut. Og eg kan ikkje halde eit løfte høgare enn eg klarer å halde løftet. Eg prøvde og då tyngda av dei drog dei ut av handa mi og knuste mot lengslane mine. Du vil at eg skal velje mellom å ta vare på ei nevrotisk og ustabil kvinne og gå henne til hande på den eine sida eller segle mot ei sikker og strålande og gudgjeven framtid på andre sida?

DIDO: Jei ser sorga di. Jei ser vordan du lider. Du lider fordi du har bestemt dei for å forlate mei. Du lider i tanken på den framtidie ensomheta du skal leve i. Va skal Æneas gjøre? Finne sei ei anna kongeli skjønnhet å pule og stikke av fra? Finne noen andre som av fri vilje gir dei et kongedømme å regjere? Jei la riket mitt i dine fremmede hender i kjærlihet og tiltro og likevel ær det ikke nok for dei for du må plutseli flykte fra sikkerheta til nye usikre meritter. Du tåler ikke fast grunn under føttene. Du flykter fra gårsdagen ver dag bort fra dagen som var i går. Og du vet faen ikke en gang vor Italia er hen!

ÆNEAS: Meiner du eg skal trasse Jupiters bod og gløyme heile ærerike Roma? Sjå bort i frå min store og rettmessige plass i historia? Fortrenge æra og ætta si æve? Vende ryggen til makta og optimus maximus? Disiplin og lydnad er mine maksimer. Eg skuldar Jupiter lojalitet og for at han skal

fullbyrde mine lagnadstunge soger. Me gudane i ryggen finn eg meininga me livet for meininga me livet er å ha gudane i ryggen og gjere det dei ventar av meg.

DIDO: Så det ær viktiere for dei å sette livet ditt på spill over havet det stormfulle lunefulle havet så fullt av drukna døde dumme menn heller enn å være hær me mei? Du forlater altså mei og Kartago for ei muli latinsk frille og ei husklynge ved Tiberen? Og sprer sæd og troløshet for et rike som skal komme generasjoner senere? Vor lenge mener du grava di skal vente på ei mytologisk framtid?

ÆNEAS: Mine tårer er sorga over den tida eg kasta bort hær me dine freistingar. Mi sorg er tårene eg feller over dine veikskapar og innbilte mekjensle. Det var ikkje meg du såg men eit botemiddel for einsemda di. Mi flukt frå krigen og nederlaget i Troja ga deg berre eit påskot til å snakke uhemma om deg sjølv og dine lidingar. Eg er så trøytt av deg.

DIDO: Du har ikke forstått at skjebnen ær livsbetingelsene du lever under. Det ær ikke drømmer om himmelske løfter. Skjebnen blir til rundt dei i livet ditt. Og selv om gudene skulle innfri alle dine ønsker om ei strålende framtid vor finnes hun som vet å elske dei som jei gjør? Vi har så mye til felles vi to. Bortsett fra at vi ser i ver vår retning. Sammen ær vi et rikti janusvesen. Du ser framover og jei ser bakover. Jei er hær og du vil bort. Du kan reise mei opp og jei kan holde dei fast. Og dette vil du gi opp?

ÆNEAS: Om lagnaden ga meg høve til å leve som eg sjølv vil då hadde eg vore i Troja og bygd opp byen frå ruinane. Men gudane byr meg å fare til elvebreidda av Tiberia og dær skal mitt hjarte slå rot og slik finn eg mitt eige land.

DIDO: Slik avsier du og himmelen dom over ulykkelie mei. Og slik gråter den svikefulle krokodillen på Nilens dødelie bredder. Slik blir hyklere mordere og gjør himmelen og gudene til rettihetshavere til forestillinga om Didos død.

ÆNEAS: Eg vemst ved deg. Ved sutringa di og sjølvpininga og blødingane dine og utslettet og dei tåresåre raude auga dine og min eigen blindskap for den ulykka av eit vesen du er. Korleis kunne eg legge meg naken og ubeskytta oppå deg og tru at det var kjærleik? Du narra meg til å tru på

deg og innbilte meg at skapet vi delte mellom oss at meg og deg var eit fellesskap. Som om samveret av mine klede blant kleda dine i skuffa er meiningstungt. Eller at brynja mi og behåen din har noko til felles. Som om desse objekta skulle kjenne noko og desse kjenslene skulle overførast til oss og synkronisere seg me oss. Gjere einsemd til tosemd. Semja har falle så no er eg på veg bort. På vegen til å finne vegen til meg sjølv.

DIDO: Bare følg ditt kalde hjerte du troløse mann og for nå jei ær forløst akkurat som dei. Ingen anger kan rett opp bulkene i sjela mi. Og va du nå enn sier blir det det samme: Du nærte tanken på avskjeden fra begynnelsen av. Så vær brav. Ikke vær sen min kjære ikke vær sen men vær på vei. Heis seil og bli sjøsjuk og spy i motvind på himmelsk befaling din troløse drittsekk. Når du drar fra mei kommer døden i ditt sted. Men han ær i det minste en ærli og velkommen gjest.

ÆNEAS: Eg er på veg. På veg på veg. Eg er på veg. På veg. Eg er bort. Eg har dratt. Æneas har forlate bygninga.

Vei vei vei. Alt dette maset om veien. Veien framover. Veiene hit og dit og alle veiene som fører til Roma. Men ikke for Dido. Vi ær alle på vei. På vei mot noe eller fra noe eller sittende fast i selve reisen. Som om underveis ær et sted. Ødeleggelsen ær på vei. Sorga ær på vei. Døden ær på vei. Og nå som Æneas har dratt kommer døden for å ta hans plass i Dido. For å legge sei over henne fylle alle hennes tanker og følelser og åpninger og alt blodet og alle organer og ver en minste bit av kroppen hennes skal gi sei over .

DIDO: Du har dratt din vei. Du ær borte og jei går min eigen vei. Tro ikke jei vil ettersende sverdet du glemte hær. For det skal skjære gjennom alle problema mine og eventuelle gordiske knuter. For jei ær på vei mot den endelie løsninga. Mine veike hender skal få et godt grep om døden.

Døden skal ganske så gjennomført elske henne me hud og hår og på en måte som Æneas aldri makta. Dido dør i natt og både sverdet og ansvaret tilhører Æneas. Men hennes siste ord taler hun på Æneas eige språk. Dødsstøtet som tar livet hennes gir hun sei selv me Æneas eige sverd. Kjærlihetsenglene pakker sammen vingene og rosene di strødde over

henne skal visne og råtne på grava hennes. Stille og ømt skal hun og grava være ett og aldri skilles ad.

DIDOS FORMANING TIL BELINDA OG KORET OG PUBLIKUM MENS HUN HOLDER PÅ Å DØ

DIDO: Di hand Belinda. Mørket kallar.
Lat meg kvile på ditt bryst.
Eg vil meir, men dauden ventar.
Dauden er mi siste lyst.

Når eg er lagt i jord,
Lat mitt feila liv
gje inga sorg til deg.
Hugs på meg, men åh!
Gløym så mitt namn.